

PETR VYHLÍDKA

v /
BOURLIVE DUNY

Petr Vyhlídka

BOUŘLIVÉ DUNY

www.fext.cz

2014

copyright © Petr Vyhlídka, 2013

cover © Luca Oleastri | Dreamstime.com

1.

Čas 22:00, servisní stanice Střední Jih. Teplota mimo stanici mínus dva existenční stupně. Uvnitř stanice osmnáct nad nulou. Kromě joulů se v ní nachází rytmistr Bleyk a technický seržant Harfová. Atmosféra eroticky neutrální. Mnohem důvěrnější ovzduší panuje v hmyzí kolonii, usídlené v záhybech vlajky Císařské technické flotily, visící na zdi. Písek, pronikající i přes důmyslné filtry, vzal už dávno iluze o pravidelném a pořádném úklidu.

Na pořadu dne není žádná plánovaná údržba (jednou měsíčně poslat partu miniaturních robotů do všech automatických základen v okruhu dvou tisíc kilometrů, aby přinesli skřípající, písku plná těla svých druhů, jež pak Bleyk po večerech rozebíral, čistil a promazával), žádný kontrolní den (jednou za čtvrt roku oficiální návštěva velitele planety polního plukovníka Belopola, ani žádné cvičení (jehož provedení spočívá především ve s nebyvalou fantazií vyplňovaných hlášeních).

Nehrozí mimořádky, tady takové věci poslušně čekají až do rána, protože i čas má na Šarkonu čas.

Neúprosná denní rutina klopýtá do cílové rovinky a začíná zrychlovat, protože před půlnocí se tu odehrávají nejdramatičtější divy dne: opatrně dávkované potěšení u některého z nekonečných seriálů, jichž by v každé zásobovací misi měla dorazit plná bedna a která se víceméně pravidelně někam zatoulá, takže o to, co na Šarkon skutečně přijde, se planetární posádka musí poctivě podělit. Stanice Střední Jih při poslední výměně získala čerstvou, pouhé dva roky starou ságu o šesti stech padesáti dílech, takže si mohou dopřávat tři denně, než přijdou k poslednímu a zjistí, že konec si prozíravě jako výhodný artikl směnného obchodu nechal zásobovací důstojník.

Děj na letité, mnohokrát repasované a nepatrně vylepšené videosestavě se právě chystá obrátit vzhůru nohama, protože scénáristy tehdy namíchla hlavní představitelka tím, že si dovolila veřejně nepatrně kritizovat jejich invenci, takže jí připravili několik na první pohled limonádově šokujících, sladkobolně dějotvorných scén, které následně vyústily (aniž si to seriálová star uvědomila, a aniž ji na to režisér, který si toho sice všiml, ale producenti ne, pročež mu to bylo jedno, upozornil) do situace, která z hlavní hrdinky udělala absolutní krávu. Bleyk, ani Harfová to zatím netuší, dá se však – díky cynismu nižším důstojníkům vlastnímu – předpokládat, že pomstu pochopí dokonale a tato bude pro ně představovat nejlepší místo za posledních devětadevadesát epizod od části, kde si na dvanáct minut hlavní mužští hrdinové při natáčení prohodili omylem scénáře a vyděšené diváctvo poloviny Galaxie sledovalo a nechápalo tu náhlou změnu povah a cílů.

Poslušna podprahové reklamy, zvedá se právě Harfová, aby uvařila dva škopíky laciného kafe. Nemůže se pochopitelně zbavit ošklivého pocitu, že piksla má na sobě špatné nápisy, takže jim nápoj *rozhodně* nebude chutnat, ale káva je káva, a špatně se nahrazuje substitucí. Rytmistr nepatrně zvyšuje hlasitost, aby – podle něho zajímavá, podle seržantky (vhodné místo pro reklamu, určenou ženám) nudná, pasáž kolegyni neunikla.

A právě v tuto chvíli už má vesmír dost přetáčení nekonečné smyčky šarkonské existence a přetrhává ji rázným řinčením, vycházejícím z kontrolního pultu, a vysílaným na různých frekvencích tak, aby bezpečně probralo osádku z jakékoliv činnosti včetně sexu.

Který tu, jak už bylo řečeno, provozují už jen brouci v záhybech vlnky Císařské technické flotily.

CRRRR-BZZZZZTTT-CRRRRRRR.

2.

... .. SSSSSSSSSS. BLEP PÍP PÍP.

Plyn, který v hustém obalu obklopileh někdejší vesmírné těleso, se konečně dostal dovnitř. Fo černočerné tmy zazněl první zvuk.

ZZZZZZZZZZZT. PRÁSK BUCH BÍP TSSSSK.

Kakofonie zvuků.

To, že je ve vzduchoprázdnu není slyšet, neznamená, že neexistují. Jsou tam. Jen čekají na svou příležitost.

Obrovská masa nákladního korábu se rozkročila na mohutných přistávacích vzpěrách přes polovinu vykázané přistávací plochy. Zvířila prach a sežehla ho zbytkovým žářem z trysek přistávacích motorů. Sekundu po uplynutí předepsané bezpečnostní přestávky cvakly zámky a čtveřice nákladových vrat se v dokonalém načasování začala simultánně otevírat. Sotva se ozval tupý úder, prozrazující, že se čtyři můstky dotkly země, zaplnil blízké okolí rachot spouštěných vykládacích jeřábů. Automaticky inicializované programy začaly plnit příkazy, jeden za druhým, přesně dle algoritmu.

Přírodní světlo, byť poněkud zvláštního druhu, podmíněného diktátem jedné strany, zvolené monotónním prostředím, zvědavě nahlédlo za práh a nejistě se zastavilo.

Vstříc mu vyšla krátká chvíle ticha, následovaná strojově pravidelným zvukem.

Bylo to tady.

3.

„Už jdu, zatraceně.“

Bleyk se s heknutím zvedl z křesla, které si oddechlo otřepaně biologickým zvukem, jež už několik let neměl nikdo chuť komentovat. Špičkou levé boty zachytil o napájecí kabel přenosného servisního centra, které odpoledne zapomněl odpojit, zaklel, zamával rukama a málem sestřelil památeční hrnek na kafe s logem osmé legie, který měl na sběratelském trhu v Neoze cenu kolem patnácti, dvaceti tisíc. O čemž Bleyk věděl a což ho hnětlo, protože tady neměl nejmenší šanci ten kus keramiky zpeněžit.

Vztekle praštil do gumového knoflíku konzole, již konstruovali zkušení praktici, dobře vědoucí, že většina hovorů přichází ve chvíli, kdy je nejen nečekáte, ale hlavně nepotřebujete, takže tlačítko příjmu to schytá jako první.

„Střední jih, rytmistr Bleyk. Co se děje?“

Harfová, stojící u vaříče, se ani neohlédla. Jen podvědomě pohlédla na studené světlo časoměru, svítící ze stěny vedle police s krabicí původně sladkých sušenek, jimž pouštní prach vnutil větší než obvyklou dávku soli.

Kdo, paníbohová, a *co* může v tuhle hodinu chtít? Možná, že na Jihovýchodě rozjeli neplánovaný mejdan, mají tam hydroponii a dokážou vypálit alkohol i z uschlých kořínků. Že by práce? Radarová základna to nebude, už před časem sama upravila bezpečnostní program tak, aby hlásil chyby jen ráno a v podvečer. Solární farma v noci pochopitelně spí. Nebo se někdo na druhé polokouli nudí a neuvědomuje si, že *tady* je noc.

Možná nějaká Bleykova ctitelka, třeba ta nakrátko střižená praporčice z plukovníkova týmu, minule při inspekci po něm házela očkem (asi je poslední chlap na planetě, s kterým se ještě nevyspala) a teď to zkouší, protože si myslí, že Harfová je už v limbu. Jako by snad na tom záleželo.

Otočila se a zkusila rentgenovým zrakem provrtat rytmistrova shrbená záda. Tiše naslouchal, ševelení z malého reproduktoru taky nebylo rozumět.

„Copak, bude mejdan?“ zeptala se, když se Bleyk narovnal, „Nebo jen nějaká soukromá seance?“

Chtěla dodat ještě něco peprnějšího, ale rytmistr se k ní pomalu otočil a když Harpová uviděla jeho bledou tvář, další jízlivá poznámka jí uvízla v hrdle.

„Stalo se něco?“ zeptala se nejistým polohlasem.

Rekl jí to.

4.

V poušti se čas měří na Zima, Ráno, Snositelně, Peklo, Smrt a Večer. Delší časové úseky postrádají smysl, když přežijete jednu rundu, nastává doba další. A do nekonečna. Nebo do okamžiku, kdy jednotvárná šedožlutá pláň žbluňkne do nesmírně slaných vod Tamtoho moře. Tamto moře obklopuje písečné pláně z devětadevadesáti procent, zbývající část tvoří úzký pralesní pruh, zasahující téměř do středu kontinentu, pročež z orbitální dráhy vypadá Šarkon jako delší dobu nakrojený grapefruit, skladovaný v horní policiče spíže, kam bez stoličky nikdo nedosáhne.

Velitelství – skupina prefabrikovaných domků, mobilní základna, vyřazená od prvosledových útvarů pro zastaralost, velký skleník, jehož pískem odřenými skly pronikal dovnitř jen nažloutlý polojas, šedivý osmistěn důstojnického klubu a venkovní bazén, až po okraj plný písku – právě vstupovalo do fáze, v níž obvykle upadalo do kataleptického spánku předvečerní agónie. Plukovník Belopole, jenž měl celou planetu na povol, se chystal rozvalit v křesle, strategicky umístěném mezi dvěma stolními větráky, s polofunkčním roštem klimatizace za zády. Přečkat v něm dvě tři hodiny do

západu slunce a v krátkém čase, než poušť a vzduch nad ní vychladnou, si dát pár setů nenáročné míčové hry, kterou se kdysi dávno naučil na Soanaduru, a s níž teď otravoval celý svůj štáb. Víceméně úspěšně, na druhém místě posádkového žebříčku panovaly kruté boje (o to složitější, že bylo třeba hlídat bodový stav, aby nedosáhl plukovníkova zlata).

Dnes pošlu Otrouba minimálně o dvě příčky níž, představoval si plukovník spokojeně. A do tří týdnů je na až dně.

Kapitán Otroub, zastávající funkci Belopolova zástupce, byl snadný cíl. Vyšší muž s poctivě udržovanou atletickou postavou, se semišovým sestřihem tmavohnědých vlasů na oválné lebce. Byl by z něho ideální důstojník a on sám se jím cítil být, jenže k ideálu mu přece jen něco chybělo. Nebyla to důvěra ve vojenské řády, ani úcta k subordinaci, tím vším oplýval v míře až přehnané. Otroubovy problémy byly tělesné, nedokázal dobře koordinovat pohyby končetin. Ano, zvládl kontrolovat kompletní příbor plus sklenici vína a obracení stránek v knize u oběda, uměl si poradit s kvalitně napastovanou podlahou, ale jakmile se chystal zsalutovat nebo předvést několik pořadových kroků, byl vedle. Proto skončil na Šarkonu, což mu na sebevědomí rozhodně nepřidalo. Přesto se snažil.

Což plukovníkovi na jedné straně lezlo krkem, na druhé si musel přiznat, že pohled na někoho, kdo se snaží dodržovat předpisy upřímně a bez vedlejších úmyslů, dodává tomuto umístění aspoň náznak řádu a smyslu.

Což bychom potřebovali, povzdechl si. Aspoň trochu opravdového smyslu. Vzápětí na to se ta pohodlnější a dominantní část jeho mysli zděsila.

Jen to ne. Jen žádné změny. Vždycky – a říkejte si co chcete, argumentujte statistikou a předpovědmi, vždycky je to změna k horšimu. A navíc, v mém věku, už má jeden právo na určitou dávku klidu a jednotvárnosti. Pořádná dávka nudy dokáže člověku spravit náladu. Na druhou stranu nějaké to drobné vyrušení...

Belopole rád pokoušel osud opatrně hříšnými myšlenkami. A pokaždé, když mu Osud vyšel malým krůčkem vstříc, se zděšeně zakopal na pozicích a stokrát opakoval mantru *Nechci změnu ani se slevou*, protože pokaždé a bez výjimky opravdu přinesla změna nepřijemnosti. Větší či menší, ale vždycky tam nějaké byly.

V lidské povaze je ovšem zakódována nespokojenost, a tak si plukovník i v tuhle báječně nudnou chvíli pomyslel: To je ale otrava, kdyby *se*...

A ono *se* rozsvítilo světýlko dálkového vysílače, protože věci mají tendenci podřizovat se příběhu. Zvláště pak, je-li taková reakce očekávána. Smutně zablikalo – v místních podmínkách a poměrech i poplašné signály ztrácely na frekvenci i síle. Svítalo přesně tak dlouho, aby si člověk pomyslel: Byla to náhoda, nebo se mi to jen zdálo, pak zhaslo. Po chvíli se přihlásilo znovu a bylo konečně vzato na milost a na vědomí. Plukovník pokynul svému pobočníku, jehož žárovka vytrhla z polospánku, podřízený hovor zvedl. Několik dlouhých sekund prožil plukovník v rodícím se malém strachu, k jehož cílům patřila rychlá přeměna v děsivou hrůzu, než se pobočník Latty, lehkomyšlná a trochu cynická akvizice od palácové gardy, jehož na Šarkon poslali pravděpodobně za trest, narovnal.

„Posílají nám materiál, pane.“

„Teď?“ podivil se plukovník. Očekávaná odpověď zněla: Ne, až příští týden v pondělí dopoledne, jenže namísto standardní reakce se dočkal vyděšeného vypísknutí.

„ano. Totiž Ano, pane. Právě teď.“

„Já to vyřídím,“ nabídl se ode dveří Otroub. Plukovník tuto jeho vlastnost – objevit se právě ve chvíli, kdy bylo zapotřebí na někoho hodit otravnou úředničinu – miloval.

„Ono je to opravdu TEĎ!“ vyjekl kapitán, sotva se jeho zrak střetl s prvním údajem, který v textové podobě provázal – a předcházal – akustické spojení. Hlasovou i video

komunikací se obvykle ani jedna ze stran nezatěžovala, tentokrát Otroub kromě lapání po dechu také zalapal po táhlu potenciometru, které si hovělo v poloze HLASITOST 0. Nedosáhl na něj, protože mu začal překážet plukovník, jehož podivné chování podřízených zvedlo z křesla.

„A k tomu všemu ještě tohle? Neměli jsme dostat spíš něco jiného?“

Otroub si rychle stáhl záznamy do svého jako vždy perfektně nablýskaného tabletu a usilovně v nich listoval.

„Nic jiného tu nemám.“

Vrásky plukovníkova čela zabouřily náhlým vlnobitím.

„Tohle bude nejspíš běžná chyba vojenské byrokracie, Otroube,“ řekl, když se uklidnilo. „Při inventurách si to vezmou zpátky.“

„Možná,“ řekl zamyšleně kapitán. Obsah nenadále zásilky ho neděsil, přece jen tu nebyl jen pár dní.

„Chybí mi tu detailní rozpis zásilky a inventurní seznamy,“ prohlásil přísně. „Takhle to nemůžeme převzít, pane.“

Ale převezmeme, řekl si v duchu, stejně jako pokaždé, když nám sem pošlou nějaký takovýhle šrot. I když tentokrát to je... opravdu divné.

Znovu přelétl seznam.

Depozitní sklady na Šarkonu sloužily – jako všechny takové – k uložení mobilizačních zásob. Zbraní a výbavy pro rekruty. Techniky, kterou bude v případném válečném konfliktu zapotřebí, ale jejichž provoz by byl ve dnech klidu zbytečný a zbytečně nákladný. Ačkoliv by jeden neřekl, nic opravdu nepotřebného a nepoužitelného se tu neukládalo. Jistě, stává se to, a občas se popletou zásilky, to už tak chodí. Jenže tahle zásilka je přece jen za hranou. To by se museli v plánování hodně namazat.

Otroub nadřazeně zavrtěl hlavou.

A pak si, nutno říci jako jediný, koho to vůbec napadlo, také přečetl první část průvodního listu.

5.

Planeta Sedmimoří, 5. otočka místní rotace. Podmořská pevnost Midwader, hlavní admirálský můstek.

„Pane!“

„Pane?“

„Dle rozkazu, pane.“

Bílé námořnické uniformy ze samožehlicí a samočisticí látky cvakly podpatky naleštěných černých bot. Důstojníci si vyměnili sérii předepsaných pozdravů a hlášení, předpisovými pohyby si předali složky s rozkazy. Díky známé mariňacké konzervativnosti byly i po mnoha staletích stále hmotně papírové, byť se za tu dobu materiál těch bílých listů obdélníkového tvaru dalece vzdálil rostlinnému původu.

„Hlásím přistání konvoje XN 153. Proběhlo podle zadaných parametrů.“

„Hlášení přijímám!“

Cvak, předpisové odzdravení, cvak a otočka.

„Manévry, Karle?“

„Co jinýho. Na koho vsadíš?“

„Na červený.“

„Jako minule?“

„Teď určitě vyhrajou...“

Jedna bílá uniforma náhle strnula v pozici Někde-to-tu-je-napsáno, zatímco druhá na ni zvědavě hleděla. Vrazil prst do prostřed předaného rozkazu, jel pomalu prstem po řádku, až si začal pomáhat i neslyšným předcítáním.

„Karle?“

„Vsadili jsme se, vid’?“ pípl nejistě tázaný.

„Jo? No tak jo,“ souhlasila druhá strana, aby jí vzápětí došlo, že první strana musí mít ke změně chování nějaký důvod.

„Skvěle. Takže na červený. A teď mě okamžitě spoj s admirálem. HNED!“

6.

Rytmistr s hrůzou hleděl dalekohledem na pozvolna se snášeující kontejnery.

Byly obrovské. Přebíral už leccos, včetně osmdesáti tun ovocných jadérek. Ale tohle vypadalo na něco mnohem většího. Nejen rozměry.

Plukovník byl jako obvykle skoupý na slovo. Mimo tento běžný fakt na něm Bleyk vyzoroval nejistotu. Jako by se velící důstojník chystal hodit se marod, protože ve vzduchu visí revize z generálního štábu. I to, že na Střední jih volal osobně, o čemsi vypovídalo.

Přijímáme zásilku z Centralu. Třetina jde k vám, složí se sama na určených souřadnicích. Nevím, co to je, na dokumentech je signatura TAJNÉ. Buď provádějí generální úklid, nebo uklízejí černé přebytky před generálním úklidem. Připravte se na... prostě se připravte. Nejspíš o nic nepůjde, ale znáte to, jistota.

První z kontejnerů se dotkl země a zvířil prach.

Nejspíš o nic nepůjde... Houby houbičky, Belopole ví, o co jde, v papírech, které s těmi obludnými krabicemi přišly, to určitě uvedeno bylo. Jenom tomu náš dobrý velitel prostě nechce uvěřit.

Tak počkáme, až se to složí, a mrkneme se. A hele – nemusíme ani shánět kódy od zámků a pečeti, to jsou samovykládací kontejnery. Až sebou hezky praští do písku, otevřou se a vysypou. To by mě zajímalo, co budu podepisovat, jsou to pěkně velké škatule a...

„Tak už máme první dole,“ ohlásil za svá záda, kde tušil Harfovou. Zaskřípění *Škrkk škrk cvak* mu prozradilo, že se